

adoptivfamiljer

MEDLEMTIDNING FÖR FAMILJFÖRENINGEN FÖR INTERNATIONELL ADOPTION NR 1 2010

En del har förändrats under årens gång, men mycket är sig likt, sedan FFIA startade för 30 år sedan.

30 år i backspegeln

Efter den längsta och mest snörika vintern på mycket länge är värmen och ljuset på väg tillbaka. När nyheterna når oss om svåra naturkatastrofer ute i världen som Haiti och Chile vill många av oss inget hellre än att på något sätt bidra för att lindra sorg och smärta. Vi som är så förskonade från världens krig, olyckor och elände ser alla dessa barn som drabbas och tänker kanske, tänk om ...

Vi som arbetar med adoptioner möter ofta dessa funderingar. Men när vi nås av nyheter om de oegentligheter som förekommer kring drabbade barn i samband med katastrofer är vi tacksamma att vi arbetar på ett bra sätt med säkra kanaler ute i världen.

Att arbeta med adoptioner i katastrofområden är inte någon önskvärd lösning på de problem som uppstår. Våra medarbetare på kontoret och de ute i världen gör ett gott arbete för att säkerställa att de barn som vi kommer att söka efter adoptivfamiljer till, verkligen är övergivna barn, som är i behov av nya föräldrar och nya nätverk.

Under 2009 fick 117 barn nya familjer via FFIA. Det är vi väldigt glada över och önskar dem och deras familjer all lycka. Att det finns övergivna barn som behöver en ny familj är vi övertygade om och söker ständigt efter nya kontakter att etablera adoptionskontakt med. Ett långsiktigt och grannliga arbete.

FFIA firade sina första 25 år för fem år sedan med ett stort kalas som många av er säkert minns, där den stora finalen var biståndsgalan på Liseberg. Nu har ytterligare fem år gått och vi gör föreningens årsmöte till en 30-årsfest, där vi hoppas att många vill delta.

Särskilt vill vi uppmärksamma de adopterade som är jämngamla med föreningen och de som kom till Sverige för adoption för 30 år sedan. Men naturligtvis hoppas vi också att många, många adopterade barn och vuxna, deras adoptivföräldrar och även adoptivmor- och farföräldrar vill komma och delta i 30-års festen på FFIA:s årsmöte.

En del har förändrats under årens gång, men mycket är sig likt, sedan den tiden för 30 år sedan. Det var då några föräldrar ville skapa en ny förening för att övergivna barn skulle få familjer på ett schysst sätt och att familjerna skulle hjälpa varandra.

Det blev grunden för familjeföreningen FFIA. Det som föreningen under dessa 30 år ständigt arbetat med är inte bara adoptioner utan också de adopterades bästa och stödet till familjerna.

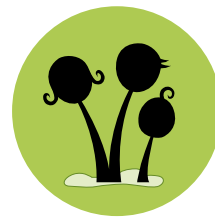
Så trots att det kan kännas hopplöst med en oändligt lång väntan för våra blivande föräldrar, och utmanande tider för våra medarbetare och den längsta vintern i mannaminnen, går vi nu mot ljusare tider. Med våren brukar hoppet återkomma.

Min förhoppning är att fler ska se adoption som den bästa av möjligheter att bilda familj. Och att de som är ofrivilligt barnlösa kanske trots all tillgänglig medicinsk teknik som finns att erbjuda i stället väljer adoption som det bästa alternativet.

Hälsar

Carin Fremling

en solig dag i mars

VI ADOPTIVFAMILJER
Medlemstidning för
**FAMILJFÖRENINGEN FÖR
INTERNATIONELL ADOPTION**

ANSVARIG UTGIVARE
Carin Fremling

REDAKTION
Ing-Marie Söderberg
Råby 35
755 94 Uppsala
018-31 74 04
tillraby@telia.com

Kerstin Krebs
Svarvargatan 1:3
111 49 Stockholm
08-653 21 33
kerstin.krebs@telia.com

**MATERIAL TILL TIDNINGEN
SKICKAS TILL**
Ing-Marie Söderberg,
adress se ovan

OMSLAGSBILD
Flicka i Guatemala.
Foto Britt-Marie Nygren

Gläd Pask!
önskar FFIA

Vi Adoptivfamiljer nr 1/2010

Ledare - SID 2

Nu blir det ljusare

Fira FFIA 2010 - SID 3

Välkommen på födelsedagskalas

Rapport från kontoret - SID 4

Svårt se in i framtiden

FFiA 30 år - SID 5-11

Historien om en adoptionsförening

En lyckad adoptionskontakt

Adoptionskontakter som aldrig blev av

Särskilda barn - SID 10

Meenal klarade operationen

Så var det då - SID 13

Möte på Arlanda för 21 år sedan

Guatemala på nytt - SID 14

Nygammal kontakt kan tas upp igen

Lärorik dag för föräldrar - SID 15

Notiser - SID 16

Om att vara adopterad - SID 17

Mest ser jag mig själv ...

Medlemssidan - SID 19

Resedagbok från Kina - SID 20

Farzana kommer att dansa på födelsedagsfesten den 8 maj

FFIA 30 år

Välkommen på födelsedagsfesten!

Festen äger rum i samband med årsmötet den 8 maj kl 12-17 på Nordiska högskolan för folkhälsovetenskap, Nya Varvet i Göteborg.

Förutom sedvanliga årsmötesförhandlingar blir det underhållning och aktiviteter med anknytning till våra barns ursprungsländer, fika och tilltugg, biståndslotteri med mera.

Speciellt inbjudna utländska gäster är Mrs Dipika Maharaj Sing, från en av våra äldsta samarbetskontakter, SOFOSH, Pune i Indien och Mrs Martha del Castillo, vår kontaktperson i Colombia.

Speciellt inbjudna är också de adopterade som är födda 1980 och således är jämnåriga med föreningen, samt de adoptivbarn som kom till Sverige 1980 genom FFIA.

- Årsmötesförhandlingar startar kl 12.30.
- Martha tar oss med till Colombia och låter oss ta del av de övergivna barnens situation och villkor. Martha kommer också att berätta om adoptionsverksamheten i landet. *Engelska.*
- Farzana Rosell, adopterad från Mumbai, visar oss hur man dansar i Bollywood.
- Dipika talar om rötter och hur man på SOFOSH tar hand om sina "återvändande" barn. *Engelska.*
- VIA (Vuxen Internationellt Adopterad) – en nybildad förening för adopterade – kommer att presentera sig.
- Skiva och måla på kinesiska. Alla barn från fyra år får möjligheter att lära sig måla eller skriva sina namn på kinesiska, lära sig några fraser, måla drakar med mera, lite olika beroende på ålder.

Läs mer på www.ffia.se under Kalendarium.

ANMÄLAN görs till Kaisa Hammar, e-post; kaisa.hammar@ffia.se eller telefon 031-704 60 93. Vid anmälan anger du förutom namn antal vuxna respektive barn som kommer samt ålder på barnen. Sista anmälningsdag är den 29 april.

FÄRGGLADARE FEST! Klä gärna barnen och er själva i kläder från barnens ursprungsländer – om ni har sådana och känner för det!

Det är inte bara negativt med de långa handläggningstiderna. Många sökande får tid att reflektera över sin kapacitet som föräldrar och som familj. De hinner fundera över adoptionen och vilket barn som är menat för just dem.

Tänk om vi hade haft en kristallkula ...

Antalet anlända barn förmedlade genom FFIA 2009 blev 117. Barnen har kommit från sex länder: Kina, Indien, Sri Lanka, Thailand, Colombia och Vietnam. De allra flesta barnen var under två år vid adoptionen. Det har genomförts betydligt fler adoptioner än som förutspåddes vid årsskiftet 08/09.

Det totala antalet adoptioner i Sverige var 750 år 2009 mot 610 år 2008. Ökningen jämfört mot föregående år beror till största delen på att det kommit fler barn till såväl AC, BV som FFIA via den så kallade 48-timmarslistan i Kina.

När man däremot jämför antalet förmedlade adoptioner och ursprungsländer över tid så blir förändringen de senaste åren så framträdande.

ANTALET ADOPTIONER HAR sedan 90-talet pendlat mellan 800 och 1000, för att år 2008 vara nere i 610, det absolut lägsta antalet sedan statistiken infördes.

De senaste åren har dessa adoptioner fördelat sig på omkring 25-30 länder. Den största delen – oftast hälften – har bestått av adoptioner från Kina, det vill säga de flesta adoptionerna har skett från ett enda land.

Därefter kommer Korea, Colombia, Ryssland, Indien och några fler, som tillsammans kan stå för cirka en fjärdedel av alla adoptioner till Sverige.

Resterande adoptioner sker från ett 20-tal länder som alla förmedlar mellan 10 och 20 adoptioner till Sverige om året.

När Kina har stramat upp sina sökandekrav, när färre barn blir tillgängliga för adoption och handläggningstiderna ökar, så innebär det att färre kan och vill välja Kina och istället får tänka om och ansöka i andra länder.

I flera ursprungsländer har det inte skett några större förändringar i antalet adoptioner de senaste åren. Den stora förändringen är att man köar på många andra länder nu när Kina inte längre kan vara ett alternativ.

Trots minskningen är dock Kina fortfarande ett stort adoptionsland för de flesta av oss som samarbetar med CCAA.

MEN OM ALLA SOM TIDIGARE sökt i Kina inte längre ansöker där, vad händer då? Och om alla länder som adopterar från Kina påverkats på samma sätt – vad händer med dessa länders respek-

tive sökande? Förändringarna i Kina påverkar alla länder.

I Sverige har många sökande löst det så att man köar och ansöker i det land där man först får möjlighet. Man kan fråga sig hur många sökande som köar på de vanligaste samarbetskontakterna och i alla organisationers register? Och hur många har på grund av exempelvis ålder ingen möjlighet alls att adoptera?

Våra samarbetskontakter och myndigheter i olika länder tar till skiftande metoder för att undvika att bli dränkta i ansökningar. Länderna saknar i de flesta fall resurser att hantera köer av det slag som vi hanterar i Sverige. En del har sedan långt tidigare valt att begränsa genom att kvotera.

DET SENASTE BESKEDET från DSDW i Thailand var att ingen organisation kan sända ansökningar under detta år. Kvoten blev noll för samtliga. De förklarar beslutet med att det är färre barn tillgängliga för adoption även i Thailand. Köerna med ansökningshandlingar – trots kvotering i flera år – växer och handläggningstiden bara ökar och ökar.

De behöver i första hand ta hand om de ansökningar som redan finns i landet. Ett drastiskt beslut för många väntande men ansvarstagande och förståeligt för att undvika en administrativ kollaps.

I samtliga länder ökar intresset för och adoption av barn med särskilda behov samt äldre barn. Dessa barn behöver precis som andra en familj och har nu mycket större möjligheter att få detta.

DEN LÅNGA HANDLÄGGNINGSTIDEN innebär att många sökande får tid att reflektera över sin kapacitet som föräldrar och som familj. De talar med andra och

gör övervägningar innan de beslutar sig för adoption av ett lite äldre barn eller ett barn med funktionshinder.

Den långa handläggningstiden innebär att det finns tid att fundera över adoptionen och vilket barn som är menat för just den familjen.

År 2005 förmedlades totalt till Sverige 950 adoptioner varav 452 var från Kina. Mindre än 30 av dessa barn hade något vid adoptionen känt särskilt behov.

År 2009 förmedlades 750 adoptioner. 245 av dessa var från Kina och 167 av dem var barn med särskilda behov. Framträdande är också att det kommer mycket fler pojkar via Kina än tidigare.

När det gäller övriga länder är inte uppdelningen lika tydlig med vad som är ett särskilt behov, och man har inte heller så tydligt olika köer.

På FFIA:s kontor får vi många frågor om hur man ska tänka nu när man precis har påbörjat sin adoptionsprocess. Det enda råd vi kan ge är: Tänk strategiskt!

Vänta inte för länge med barntanken, gift er, anmäl er till flera organisationer. Tänk på att i nästan alla kommuner är

man tveksam till nytt medgivande när de sökande är uppåt 45 år.

HUR GÄRNA HADE VI INTE VELAT SE in i framtiden! Tänk om vi haft en kristallkula att låna ut till var och en av er och oss själva inte minst!

Finns det möjlighet att skicka ansökan direkt till Colombia kanske man ska göra det? Då har man fattat ett beslut att vila i och vänta.

Funderar man över barn med särskilda behov kan man börja med en huvudansökan till Kina och därefter gå vidare med SN-ansökan. Om man kan vara borta sådär nio månader från Sverige då kanske man ska välja Kenya?

Vill man till Indien så ska man ställa in sig på att köa ett par år innan ansökan kan iordningställas.

Mycket handlar om att få någon slags kontroll, veta vad man kan förvänta sig och har framför sig samt förbereda sig för detta mentalt.

I dagsläget har vi möjligheter att sända ansökan till Kenya, Colombia och Kina direkt. Till Indien och Thailand har vi kö.

För aktuella väntetider besök vår hemsida, ta del av nyhetsbrev och hör gärna av er då och då om läget.

Vill ni läsa om hur många barn som kom från respektive land så besök gärna vår hemsida under ”Om FFIA och Statistik”.

Till sist så hoppas jag att vi ses på årsmötet i Göteborg den 8 maj. Jag tänker vara där och vill gärna att så många som möjligt lyssnar på Martha från Colombia, Dpika från Indien och flera andra intressanta personer.

Vi ses!
Helene Mohlin
Informationsansvarig

FFIA:s kontor

tel 031-704 60 80
adoption@ffia.se
www.ffia.se

Vi ordnar den trygga adoptionsresan!

När du skall ut på ditt livs viktigaste resa, vet vi precis vad du behöver när det gäller planering och upplägg av den. Vi är väl bekanta med alla tänkbara frågor ni har i samband med resan. Givetvis har vi goda kontakter och förmånliga avtal med välrenommerade flygbolag till den destination som är aktuell för just Dig! Allt för en trygg helhetslösning.

Välkommen till oss

- Här får du kunskap, engagemang och eminent service!

Planerar du en återresa?

Vi har allt fler kontakter med familjer och adopterade som vill besöka sitt födelseland. Genom åren har vi byggt upp bra kontaktnät internationellt och skräddarsyr just din återresa.

Oavsett om du reser på egen hand eller om ni är flera som vill göra resan tillsammans, så hjälper vi dig.

Kontakta oss, så är du en bit på väg!

Kajsa Persson, Susanne Dal Molin, Caroline Wrethander, Anne Lorentzon

Tyghusgatan 2, 302 32 Halmstad Tel: 035 - 16 05 05
E-mail: adoption.halmstad@resebolaget.se, www.resebolaget.se

Det började med en telefon och en kopiator och ideellt arbete. Året var 1980 och FFIA förmedlade barn från en enda kontakt i Bombay. Sedan dess har verksamheten vuxit - och därefter minskat igen med krympande antal internationella adoptioner till Sverige.

Förening med utblick

De internationella adoptionernas historia i Sverige sträcker sig tillbaka till 1950-talet. Svenskar som arbetade utomlands, till exempel missionärer, tog sig an föräldralösa barn i länderna de verkade i.

Riktig fart på de internationella adoptionerna blev det dock inte förrän i slutet av 60-talet. Adoptionscentrum var under 70-talet den enda adoptionsorganisationen i Sverige. Förutom AC förmedlade även den statliga adoptionsmyndigheten NIA adoptioner, och det förekom också en hel del privata adoptioner.

Idag har nära 50 000 barn fått nya föräldrar i Sverige genom adoption från andra länder. Flest internationellt adopterade barn kom till Sverige åren 1976, 1977 och 1981 (runt 1 800 barn årligen).

De senaste åren har antalet internationella adoptioner minskat påtagligt, som vi alla vet. Skälen är flera. Dels adopteras numera många fler barn i sina ursprungsländer, dels har Sverige fått konkurrens av fler länder i Europa som kommit igång med internationell adoption först på 2000-talet.

FFIA:S EGEN HISTORIA BÖRJAR i slutet av 70-talet. Britt-Marie Nygren, som då var aktiv såväl i en av AC:s lokalavdelningar som i en kamratförening för familjer som adopterat från Thailand, fick kontakt med ett indiskt par (makarna Rao) som ville hjälpa till att förmedla barn till Sverige.

Hösten 1979 bildades så Familjeföreningen För Internationell Adoption, FFIA. En överenskommelse undertecknades om adoptionsamarbete med Bombay.

Föreningen hade till att börja med sitt kansli i Britt-Maries radhus i Göteborg. Föreningens enda fasta utgift var ett telefonabonnemang. Efter ett tag hyrdes ett kontorsrum och en kopiator.

Så här berättar Britt-Marie Nygren själv om de första åren:

”Det var mycket turbulent. Både jobbigt och intressant. För min del var det den första Indienresan som öppnade mina ögon för hur stort behovet av adoptivföräldrar var.

Att barnlösa föräldrar längtar efter barn hade jag själv känt. Men att det kunde finnas så oändligt mycket längtan som jag såg hos barnen på ett indiskt barnhem, det hade jag inte kunnat förstå förrän jag mötte dem. Det blev vetskapen om att kunna bidra med något väsentligt för dessa barn som blev den starkaste drivkraften för mig.

Den allra första tiden var allt arbete helt ideellt, men så småningom började jag och Elisabeth Gustafsson, som kom i början av 1980, att få timersättning”.

FFIA:S FÖRSTA BARN KOM från Bombay. Första året kom 30 barn från en enda kontakt. Under det tidiga 80-talet var många barn som adopterades lite äldre. De var ofta hittebarn som levde på statliga barnhem under svåra förhållanden.

Bilden ovan: Additional Observation Home, Mumbai. Flickan i mitten har fått foton från sin väntande familj i Sverige, som hon med nyfikenhet studerar tillsammans med sina kompisar.

Bilden t h: St Leonard's Home, Gampola, Sri Lanka.

Redan i början av 80-talet beslöt FFIA att bredda adoptionsverksamheten för att inte föreningen skulle bli beroende av en enda utlandskontakt. 1982 kom de första barnen från Sri Lanka och året efter de första från Guatemala.

Åren 1984-1986 införde Indien nya regler för adoption. De gav auktorisation för utlandsadoptioner bara till de barnhem som lyckades genomföra lika många inhemska som utländska adoptioner. Det var inte så många barnhem som lyckades med det då – i dag är situationen en helt annan – och lagen ledde till att antalet adoptioner från Indien minskade drastiskt.

FFIA BESLÖT DÅ ATT SÖKA kontakter i Brasilien och senare även Thailand, Rumänien och Kina. 1992 kom de flesta av FFIA:s barn från Brasilien, men samarbetet utvecklades så småningom på grund av för långa och komplicerade adoptionsprocesser.

I början av 90-talet kom Kinaadoptionerna igång och Kina blev snabbt FFIA:s viktigaste samarbetskontakt, så som den fortfarande är.

Under åren som gått har samarbete med Vietnam etablerats – och tyvärr åter utvecklats. Colombia tillkom i början av 2000-talet, en liten men stabil kontakt. Kenya är vår senaste kontakt, ett par familjer befinner sig just nu i landet för att slutföra sin adoption.

I framtiden hoppas vi på att återetablera kontakten med Guatemala och vi försöker även finna andra nya kontakter.

Ing-Marie Söderberg

Barnhem i norra Vietnam

Kinaadoptionerna - en pionjärinsats

För tjugo år sedan var det FFIA som skapade en ny adoptionskontakt för många adoptionsföreningar i Europa och USA. Berättelsen om hur det gick till är ett gott exempel på hur goda och välfungerande adoptionskontakter skapas.

Det är november 1990. FFIA har fått en inbjudan från Ministry of Justice i Kina. Det fanns uppenbarligen ett intresse från den kinesiska statens sida att diskutera internationella adoptioner med en liten privat adoptionsförening från Sverige!

Själva inbjudan var resultatet av ett brev från Britt-Marie Nygren några månader tidigare till det kinesiska justitiedepartementet. Så här skriver Lennart Landrén, som var med på resan i egenkap av styrelseledamot:

”Ministry of Justice hade utarbetat ett detaljerat program för hela vår vistelse i Kina från lördag till lördag ... Programmet innehöll förvånansvärt mycket sightseeing och besök på museer och byggnadsmonument, platser för arkeologiska utgrävningar men också teatrar, cirkusföreställningar eller akrobatiska uppvisningar.

I detta späckade turistprogram fanns inlagt en officiell middag med vice justitieministern samt påföljande dag en halvdagsförhandling med företrädare för justitieministeriet. Dessutom skulle vi få tillfälle att besöka två olika institutioner för övergivna barn samt ett barnhem och en skola i Shanghai.

HÖJDPUNKTEN PÅ BESÖKET var middagen på International Hotel med Mr Jin Jian, som var vice justitieminister ... Tanken var att vi under middagen under mera avspända former för Mr Jan Jian skulle redovisa innehållet i svensk adoptionslagstiftning.

Vi skulle också redogöra för hur internationella adoptionsorganisationer samarbetade med myndigheter och organisationer i andra länder, såsom Indien och

Thailand. Vi blev mycket väl mottagna. Middagen förflöt mycket trevligt.

Mr Jin Jian hade många frågor om stort och smått, inte enbart om adoption utan om vardagslivet i Sverige i övrigt. Frågor som egentligen siktade emot hur barn har det när de växer upp i ett ordnadt svenskt hem, när det gäller standard, utbildning och levnadsvillkor i övrigt. Mr Jin Jian informerade sig med andra ord ingående om hur det skulle kunna tänkas bli för de barn som fick svenska adoptivföräldrar.”

LENNART LANDRÉN BERÄTTAR VIDARE att nästa dag träffade FFIA:s representanter Ministry of Justice vid ett formellt möte. De redovisade ingående dels det system för internationell adoption som rådde i Sverige med en tillsynsmyndighet och auktorisation av adoptionsföreningar, dels också hur arbetet i detalj gick till vid internationella adoptioner från Indien, Thailand och Brasilien.

Det stod klart att Ministry of Justice planerade för en adoptionslag. Britt-Marie Nygren hade ett förslag om hur en adoptionslagsstiftning i Kina, som skulle kunna möjliggöra för en internationell adoptionsorganisation att verka där, skulle kunna utformas.

Mrs. Liu Nancheng, som var ansvarig för notariatsavdelningen inom Justitieministeriet, var vår följeslagare under många av de utflykter vi gjorde i och omkring Peking. Britt-Marie minns särskilt alla detaljfrågor hon ställde under ett besök på Sommarpalatset i Peking. Hon antecknade hela tiden.

► Kinaadoptionerna ...

Några månader senare meddelade företrädare för Ministry of Justice att de önskade göra ett svarsbesök. Ett sådant ordnades våren 1991. I Sverige besökte kineserna NIA samt FFIA:s kansli och olika sociala institutioner.

Goteborgs Stad ställde välvilligt upp och bjöd på mottagning i stadshuset.

Vid ett möte inför den kinesiska delegationens hemresa summerades intrycken från FFIA:s besök i Kina och den kinesiska delegationens besök i Sverige. Den kinesiska delegationens ordförande framförde sina och delegationens gratulationer till FFIA. ”att vara den första organisation som skulle få ett organiserat samarbete med Folkrepubliken Kina när det gäller internationella adoptioner”. Detta samarbete skulle ta sin början så snart det kinesiska parlamentet antagit en ny adoptionslag.

FFIAs samarbete med Ministry of Jus-

tice kom till stånd redan innan den nya adoptionslagen trädde i kraft. I samband med den kinesiska delegationens besök uppmanades FFIA att tillse att Ministry of Justice erhöll ansökningar från lämpliga familjer. I slutet av året stod det klart att de var införstådda med att genomföra internationella adoptioner med bland annat de två familjer FFIA förmedlat.

I februari 1992 fick FFIA beskedet från Kina att två små flickor fanns att adoptera för de två familjer som ansökt härom. Familjerna reste i mitten av mars för att genomföra adoptionerna.

Och så var det igång. Kina har under alla år varit ett föredöme när det gäller ordning och reda och förutsägbarhet. Men de senaste åren har antalet inhemsk adoptioner blivit många fler, vilket gör att väntetiderna numera är mycket långa. Adoptionerna av barn med så kallade särskilda behov har dock ökat starkt och det gör att antalet Kina-adoptioner fortfarande är jämförelsevis högt.

Länder vi inte lyckades med

Att skapa nya adoptionskontakter är inte lätt. Ofta handlar det om år av förberedelser, brev, telefonsamtal, resor Ibland ger ansträngningarna resultat, ibland inte.

Interiör från ett barnhem i Jiangxi, Kina

Försöken i mitten av 90-talet att få till stånd adoptionsamarbete med fler länder i Sydostasien stupade på avsaknaden av pålitliga myndigheter att samarbeta med.

FFIA ville pröva möjligheten av att tidigt ta kontakt med länder som inte antagit Haagkonventionen om internationell adoption, och som saknade adoptionslagstiftning.

Tanken vara att informera om innehållet i konventionen och hur lagstiftningen skulle kunna hanteras i framtiden. I det syftet besökte Britt-Marie Nygren tillsammans med Lennart Landren Laos och Kambodja. Så här berättar Lennart om resan:

”I LAOS LYCKADES VI efter lång och tålmodig korrespondens före resan och efter flera dagars väntan i Vientiane få till stånd ett möte med en äldre engelsktalande tjänsteman på justitiedepartementet. Det visade sig att vi trots vår långa väntan haft en mycket olycklig ”tjänsting”. Tjänstemannen kunde inte koncentrera sig på vårt ärende.

Han avbröt ständigt mötet för att ringa samtal eller gå ut och tala med andra för att få klarhet i vart hans portfölj tagit vägen. Till sist föreslog vi att vi skulle inställa mötet och få återkomma påföljande dag.

Tjänstemannen accepterade tacksamt vårt förslag så att han kunde lämna sitt kontor och ge sig iväg till det hotell i Vientiane, där han sist mindes att han hållit portföljen i sin hand.

Mötet med tjänstemannen påföljande dag blev mindre lyckat. Tjänstemannen var visserligen samlad och väl påläst. Han hade tagit del av det material vi hade överlämnat föregående dag. Han ställde många och intelligenta frågor.

Samtidigt påpekade han att Laos var ett land som behövde utvecklas till en annan samhällslig nivå. Frågan om internationell adoption stod inte högst på dagordningen. För närvarande saknades helt lagstiftning inom detta område i Laos.

Samtidigt fanns ett kulturellt system som innebar att varje byråd som bestod av de äldste i byn hantlade alla dessa sociala och legala frågor. I det kulturella mönstret fanns en sedvänja för att ta hand om barn så att de fick nya föräldrar. Tjänstemannen lovade att återkomma för fortsatta förhandlingar, när tiden var mogen. Någon sådan kontakt har ännu ej kommit till stånd.”

I KAMBODJA GICK DET INTE BÄTTRE, som Lennart Landrén skriver:

”Kambodja visade sig 1996 vara ett helt omöjligt land att förmedla internationella adoptioner ifrån. Det politiska läget var mycket osäkert. Överallt fanns privata vakter – unga pojkar – som gick omkring med kulsprutepistoler hängande om halsen eller revolverar instuckna i byxlinningen eller i bakfickan på jeansen.

Någon ordnad myndighetsstruktur fanns inte. Lagstiftning saknades. Regeringen hade inte full kontroll över vissa delar av landet. Fattigdomen var såvitt man kunde förstå mycket stor.

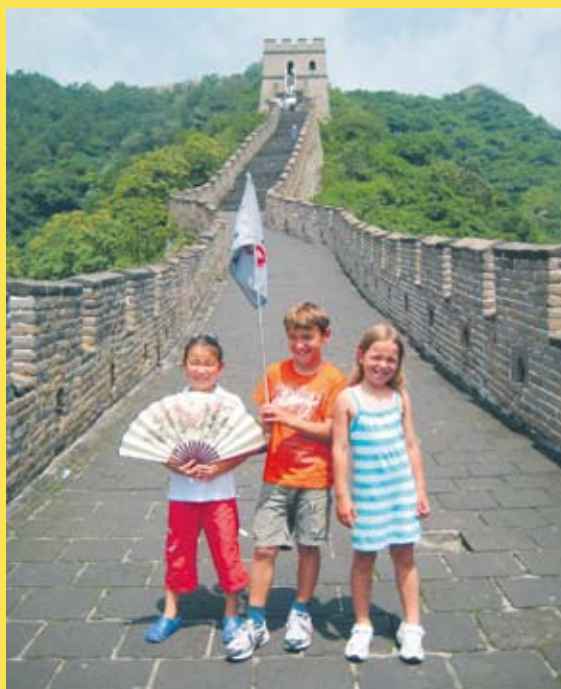
Det var svårt att få kontakt med företrädare för det kambodjanska samhället. Även företrädare för barnhem och andra institutioner som tog hand om övergivna, föräldralösa barn var avvaktande försiktiga. Många tvekade till och med att gå med på ett möte.”

I slutet av 90-talet och en bit in på 2000-talet gjordes en del adoptioner från Kambodja, trots de dåliga strukturerna. Det var mest amerikanska och franska adoptivfamiljer, som kanske inte hade samma etiska syn och insikt i verksamheten som vi och andra europeiska organisationer hade.

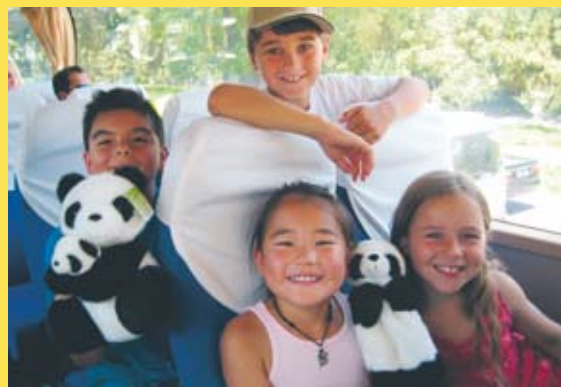
Skandalerna avlöste varandra och efter att en amerikansk adoptionsförmedlare dömts för mutbrott i Kambodja, förbjöd även USA adoptioner från landet.

Kambodja har idag ratificerat Haag-konventionen, men än så länge verkar man inte ha kommit särskilt långt med att organisera upp verksamheten.

Adoptions- och återbesöksresor - kontakta oss på Kinaresor!

Vi har mycket lång erfarenhet av adoptions- och återbesöksresor till provinser runt om i Kina. Såväl gruppresor som resor för bara en eller några familjer.

Välkommen att kontakta oss för ett reseförslag!

**KINA
RESOR**

Ring oss på 08-545 95 200
adoption@kinaresor.se
www.kinaresor.se

Vi får så mycket kärlek från våra flickor och har de bästa ungar vi kan få, säger fyrabarnsfamiljen Abrahamsson, som adopterat två barn med särskilda behov.

Barnen lär oss så mycket

När vi, min man och jag började göra i ordning våra handlingar för adoption hade vi en fosterflicka med funktionsnedsättning, som vi haft sedan hon var sex månader. Hon var då sex år, en underbar tjej med stora behov av stöd och träning för att få utvecklas på bästa möjliga sätt. Hon hade behov av hjälp med det mesta, kunde inte prata talspråk utan vi använde stödtecken, dels för att ge henne ett språk för att uttrycka sig med, dels för att ge stöd till vårt språk när vi pratade med henne på ett enklare sätt.

Man växer in i rollen som förälder till ett barn med särskilda behov, på samma sätt som alla växer in i föräldrarollen när första barnet kommer. Det är nog en av de stora förändringarna i livet, när första barnet kommer.

VÅR FOSTERFLICKA VAR SÅ

GLAD, positiv och hade enorm humor, vi skrattade mycket tillsammans med henne. När hon var sju år kom Avanti Louice, vår första tjej från Pune, en normal liten tvååring som vi väntat på länge. Då, för 15 år sedan, tog en adoption från Pune tre – fyra månader när man väl skickat handlingarna till Indien.

Louice utvecklades väl och är idag en vacker tjej som snart tar studenten. Det är fantastiskt att uppleva en alldeles naturlig utveckling, utan all träning som det var med vår äldsta.

När vi sedan skulle adoptera vårt andra barn var det naturligt att fråga efter ett barn med särskilda behov. Informationen vi fick då var att de flesta barn med funktionsnedsättning adopterades

till USA. Efter en tid ringde telefonen med förfrågan om vi ville adoptera ett barn som var blind på ett öga. Det var självklart för oss att svara ja!

SÅ KOM EN SÖT LITEN TJEJ, Sonali Josefine, till oss, något lite senare i utvecklingen men charmig och glad. Hon gillade mat och utvecklades, men hade svårt att komma igång med talet. Med tiden visade det sig att hon även har autism. Hon hade beteendestörningar som riktade sig mot andra runt omkring. Det var en tuff tid när vi ofta kände oss ett steg efter henne.

Teachpedagogiken för personer med autism som behöver en strikt struktur på dagen för att förstå och hantera den, har

... Man växer in i rollen som förälder till ett barn med särskilda behov, på samma sätt som alla växer in i föräldrarollen när första barnet kommer ...

för Josefine fungerat mycket bra och gett henne en trygghet i sitt schema. Idag är hon en duktig tonåring som visserligen har en tonårings turbulens i kroppen, men klarar förändringar på ett fantastiskt sätt. Hon är en speciell person som lär oss mycket och hon kämpar på för att förstå omgivningen och det komplicerade livet. Vi skulle aldrig vilja vara utan henne.

Genom en IVF-behandling fick vi 1998 en liten flicka, Amanda, som utvecklades alldeles normalt i vanlig takt utan någon träning. Enklare, inga utredningar för att få tillåtelse att få barn. Frå-

gan om man älskar sitt biologiska barn mer än sina adopterade har ställts och vi kan svara med självklarhet att det är ingen skillnad! Vi älskar alla våra söser.

När vår fosterflicka för tio år sedan flyttade hem till sin biologiska familj var sorgen och saknade stor hos oss. Tillvaron ljusnade med tiden, vi såg ett foto på en söt tjej som tittade på oss. Föräldrar söktes till denna lilla flicka och tankarna drog igång, visst har vi hjärta och utrymme för en till?!

Hon hade en genetisk sjukdom, thalassemia, som vi aldrig hört om förut. Jag letade fram allt om denna sjukdom på Internet och läste och läste, hade kontakt via mail med specialistläkare och fick svar på flera frågor kring behandling och prognoser. Vad är thalassemia?

THALASSEMIA INNEBÄR ATT kroppen inte producerar hemoglobin i de röda blodkropparna. Det sker normalt i benmärgen, men eftersom det inte fungerar bra hjälper även de inre organen i kroppen till att försöka kompensera en dålig funktion i benmärgen. Enkelt betyder

det att barnets hemoglobin, Hb, som man mäter blodvärdet med, sjunker hela tiden eftersom nyproduktionen är av dålig kvalitet och av för liten kvantitet. Det innebär att barnet behöver få blodtransfusioner regelbundet för att kompensera kroppens oförmåga att hålla Hb på acceptabel nivå.

Vi pratade i telefon med en familj som adopterat en flicka med samma sjukdom och som då var runt 20 år. De hade positiva upplevelser av livet med flickan, gav oss några råd och tyckte att det inte hade varit särskilt stora problem med sjukdomen utöver flera sjukhusbesök, och att

hon var något mer infektiöskänslig.

Sista april 2005 åkte vi ner hela familjen för att hämta vår lilla Meenal, tillsammans med två assistenter som stöd för Josefine. Det var spännande att fara ner själva. Louice och Josefine hade kommit med eskort, men nu skulle vi själva få se våra barns ursprungsland, få uppleva stämningen, miljön och folket.

FÖR JOSEFINE VAR DET ORO för allt nytt ända fram tills vi återvände till samma hotell i Mumbai efter dagarna i Pune, för då kände hon igen sig och blev lugnare för där hade hon varit förut. Nu efteråt vill Josefine gärna fara tillbaka till Indien, underförstått att det ska vara samma platser och hotell som tidigare

Det var en fantastisk resa för oss alla! Amanda var sju år och tyckte dock det var lite jobbigt med all uppmärksamhet på hennes blonda hår.

Meenals första upplevelse av flygplan var lite kul. Från Mumbai satt hon mellan Louice och pappa, plötsligt var hon bara försvunnen – hon satt nere på golvet, hade bara kanat ner när de andra tittade bort en sekund.

DET HAR FUNGERAT ÖVER FÖRväntan tycker vi med anknypningen, trots allt som varit runt omkring med sjukhusbesök och mediciner. I sjukdomen ligger att man är infektiöskänslig, men det har inte Meenal varit, kanske för att jag jobbar hemifrån och dagis inte var aktuellt förrän hon själv behövde det en period före skolstarten.

Meenal var nästan fyra år när hon kom till oss och vi ansåg att det bästa för henne var att skjuta upp skolstarten ett år, då hon gick på dagis där det finns mer personal än i skolan.

Meenal är en flicka med otrolig överlevnadsförmåga, glad, charmig, nyfiken och full av energi. Oftast är det jag som varit med henne på sjukhuset, och eftersom jag själv arbetat på sjukhus tidigare var den situationen inte ny för mig.

Undersökning av barnläkare var inbokad redan när vi åkte ner för att hämta henne. Med denna sjukdom och ett Hb som hela tiden går ner har man inte

På Pune-träff. Meenal i mitten och hennes systrar Amanda och Josefine.

► Barnen lär oss ...

tiden på sin sida när det gäller att få in barnet i den svenska sjukvårdsrulljansen. När man får många blodtransfusioner blir det med tiden för mycket järn som kroppen får svårt att ta hand om. Mediciner finns som underlättar att få bort järnet. Det har aldrig varit några problem för Meenal med alla behandlingar, bara hon får se vad de gör med henne. Det är viktigt för henne och ska naturligtvis respekteras.

Meenal hade fått blodtransfusioner redan i Indien, så det var inget nytt. Här ”emblas” (sätta på bedövningssalva) innan nålen sätts in, så det känns nog mindre än tidigare vilket kanske underlättar lite.

Naturligtvis påverkar det vardagen när vi varit så mycket på sjukhus. Tiden mellan transfusionerna har varierat mellan två och tre veckor, beroende på hur snabbt Hb gått ner. Det första året kollade vi Hb på vårdcentralen varje vecka. Och det tar en dag, cirka sex – sju timmar med blodtransfusion och medicin mot järnöverskott, den senare tar längsta tiden.

Vi visste att det skulle ta tid med allt runt sjukdomen, och det har varit värt allt för en tapprare och underbarare tjej finns inte.

Prognosen långt fram i tid är allvarlig, järninlagring ger på sikt diabetes och hjärtsvikt. Hur lång tid det tar är individuellt, men för vår lilla tjej var prognosen diabetes innan hon fyller 20 år och mellan 20 och 30 års ålder kommer hjärtsvikt, ännu en komplicerad sjukdom. Detta var grunden till att Meenal gått igenom en benmärgstransplantation, även kallad stamcellstransplantation under hösten.

En lyckad operation gör att Meenal blir frisk, att donatorns celler börjar producera de röda blodkropparna i benmärgen precis som det ska fungera. Nu vet vi att Meenal har 100 procent av donatorns celler, vilket redan nu gör att hon inte behöver blodtransfusioner. Bara ett par gånger sedan 1 oktober har hon behövt det.

Långsamt börjar Meenals kropp nu hämta sig och få till-

baka immunförsvaret som är så viktigt för att klara infektioner. Vi har kommit hem från sjukhuset för ett par veckor sedan och det är underbart att vara hemma igen. Det har varit en omställning för alla i familjen under tiden vi varit på sjukhus, kanske framförallt för Josefine. Men hon ”kämpar på” för att klara av att inte göra dumma saker” som hon säger själv.

Det är fantastiskt att det går att göra en stamcellstransplantation, som kan göra en person frisk igen. Celler från en generös donator som kan ge en så genomgripande förändring för en annan, för donatorn främmande person, det är stort!

DET ÄR EN FÖRMÅN ATT FÖLJA Meenal i hennes sjukdom. Det är ju hon som bär det största arbetet själv i sin kropp. Hon har inte upplevt sin sjukdom som något konstigt, däremot upplever hon sig som sjuk sedan hon gjorde transplantationen.

Det är tankeväckande hur barnet blir van sin sjukdom och vad den innebär med behandlingar och mediciner som en naturlig del av livet. Hon klagade inte utan fixade sjukhusbesök, behandlingar och mediciner på ett fantastiskt sätt. Det är underbart att se att hennes kropp nu klarar av att producera röda blodkroppar själv, och vi hoppas att det ska fortsätta så i framtiden. Det är kanske lite för tidigt att vara helt säker men det har funkat bra med den delen sedan transplantationen, så det känns jättebra.

Det var kanske inte allt som vi visste före, men man lär sig att ta dagen som den kommer och största delen tar Meenal själv, det är i hennes kropp allt händer och hon är en strålande kämpe.

Barn är alltid barn och det är det viktigaste av allt! En del får svart hår, en del får blondt hår, en del får en funktionsnedsättning av födsel eller olycka, det är livet.

Vi får så mycket kärlek från våra flickor och har de bästa ungar vi kan få. De lär oss tålamod och att se nyanser i livet som vi annars kanske bara stressat förbi.

Barn är ingen självklarhet, de är en gåva. Barn har rätt till vår tid och vår kärlek som föräldrar och vuxna. Barn lär oss vuxna så mycket, att se det lilla runt omkring oss.

Rose-Marie Abrahamsson

Indienresan. Hela familjen Abrahamsson i Pune 2005. Meenal i storasyster Louices knä.

Äntligen ett brunt ansikte! Det är skönt att få se en kompis hemifrån när man kommer till ett främmande land ...

Vänner och systrar

Det är december 1988. Två små flickor på barnhemmet Faith Home i Madras i Indien väntar på att det ska komma mammor och pappor och hämta dem. Fast det är väl tveksamt om de riktigt förstår vad det betyder ...

Så i mitten av månaden hämtas den ena lilla flickan av sina nya föräldrar. Hon får åka ut till havet och bada med dem och sedan bär det iväg med flyg till ett konstigt snöigt och kallt ställe.

Så blir det jul och nyår och Nirmala, som flickan heter, vänjer sig snart vid det nya livet och börjar prata svenska med en rasande fart. När vårterminen börjar är hon bland annat med på kyrkans barntimmar, sjunger och pysslar. Hennes kompis Vimala är ännu så länge kvar i Indien.

Men en dag i mars ringer telefonen. Vill vi komma ut till Arlanda och möta Vimala, när hon med sin familj mellanlandar för att byta flyg till Umeå? Så klart vill vi det!

Vi packar en kaffekorg och lite andra grejer och berättar för Nirmala att nu äntligen ska hon få träffa sin vän Vimala.

Naturligtvis blir det flygförseningar och tiden för mötet blir kortare än förväntat. Men det blir av i alla fall och Vimala, som är trött och lite chockad av allt som hänt, får äntligen se ett brunt och bekant ansikte där i vimlet på Arlanda.

Det måste ha varit skönt att se att hon inte var ensam i det nya landet!

Flickorna blir glada över att se varandra, det är tydligt. De pratar inte så mycket – Nirmala har redan gått över till svenska och i den nya miljön kommer flickorna inte ens på att de skulle kunna prata sitt eget språk tamil med varandra.

Gåvor utbyts. Nirmala får indiska karameller och Vimala får en av Nirmalas egentillverkade påskkycklingar.

Efter en alltför kort stund får vi vinka av Vimala och hennes familj med löften om att snart ses igen.

Och det löftet hålls. I början av maj träffas de igen och då är det två tuffa och pigga och pratsamma småtjejer som busar och härjar runt.

Sedan dess har de hållit kontakt. De första åren reste de med tåg mellan

Uppsala och Umeå med sina mammor, så småningom flög de själva med eskort och sedan blev det lågprisbussar.

Och åren gick

I dag har Vimala en liten son – Lucas – som Nirmala är gudmor till. Han är nu fyra år, lika gammal som flickorna var när de kom till Sverige. De träffades i höstas och satt och fikade bredvid varandra i soffan. Lucas lekte framför dem i rummet. Så stannade han till, tittade på dem och tycktes plötsligt upptäcka något.

– Jag har två mammor, sa han skratande och pekade på dem.

Ing-Marie Söderberg

Arlanda mars 1989. Nirmala (t h) hälsar Vimala välkommen till Sverige. Vimala bjuder på indiska karameller.

Guatemala var tidigare ett av FFIA:s adoptionsländer, men samarbetet upphörde vid sekelskiftet. Nu har Guatemala infört en ny lag och försöker styra upp adoptionsverksamheten. Kanske kan samarbetet återupptas.

Guatemala aktuellt igen

Under 80- och 90-talet förmedlade FFIA uppemot 200 barn från Guatemala. För tio år sedan valde FFIA emellertid att dra sig ur landet på grund av en växande marknad för oetiska adoptioner, som så småningom urartade till ren barnhandel.

För två år sedan ratificerade Guatemala Haag-konventionen. En ny lag för adoptioner har införts och en centralmyndighet (CNA) för adoptionsfrågor har inrättats.

FFIA har sedan ett drygt år haft kontakt med den nya myndigheten, och vid två tillfällen besökt dem för att diskutera framtida möjligheter för ett adoptions-samarbete.

I slutet av 2009 beslöt CNA att starta ett pilotprojekt för att testa det nya systemet, och för att placera barn med särskilda behov. Det ingår även ett utvecklingsstöd i pilotprojektet. Man kommer att välja ut fyra, möjligen fem, länder som under två år ska samarbeta inom projektets ramar.

FFIA och Sverige har anmält intresse för att vara med i samarbetet. Vi har sänt in en grundlig presentation av hur svensk adoptionsverksamhet fungerar i allmänhet och FFIA i synnerhet.

Eftersom vi vet att flera länder gjort samma sak återstår det nu att se vilka länder Guatemala finner mest attraktiva för ett samarbete. Vi väntar besked någon gång under våren, och först därefter kan vi gå vidare med auktorisationsansökan för Guatemala till MIA.

Britt-Marie Nygren

Åter i Guatemala. Britt-Marie Nygren har köpt en sjal av en liten gatuförsäljare.

Missa inte FFIA:s födelsedagsfest 8 maj!

Den sista helgen i februari bjöd Adoptionscentrum i Jönköpings län tillsammans med FFIA och Studieförbundet på en innehållsrik dag med samtal om adoption.

En dag i adoptionens tecken

Lördagen inleddes av Magnus Carlsson, verksam som teamstödare, rådgivare i familje frågor och mycket mer. Magnus berättade med humor och personlig touch för oss hur vi i vår familj kan leva bra tillsammans. Hur kan vi med enkla knep prioritera rätt när tiden inte räcker till, och visa att vi bryr oss?

Efter lunch följde en presentation under rubriken "Adoption som insats" av Mogens Nygaard-Christoffersen från SFI, Danmarks nationella forskningscenter för välfärd. Han är verksam som forskare där, och har gjort en systematisk genomgång av ett antal olika studier som jämför hur adopterade klarar sig jämfört med fosterbarn och barn på institutioner.

Den efterföljande frågestunden och debatten kring nationella adoptioner var stundtals mycket livlig bland oss deltagare: politiker, utredare, psykoterapeuter, föräldrar, blivande föräldrar och vi från FFIA.

Vad är barnets bästa? När är föräldrarnas rätt förverkad? När vet man att det är

bäst för barnet att lämnas för adoption? Dessa och många fler frågor lyftes fram utan att kunna besvaras.

Vi var heller inte direkt oense om att något måste göras utan såg problemen ur olika synvinklar. Det blev dock ganska tydligt under diskussionen att det är svårt för många att se likheterna mellan nationell och internationell adoption, eftersom man så sällan ser det arbete som sker innan adoptivbarnen kommer hit.

För inte är det väl det geografiska avståndet som skiljer ett barns behov av familj och stöd till adoptivföräldrarna och/eller stöd till den biologiska familjen? Inte skall väl ett adoptionsbeslut och eventuellt stöd till adoptivfamiljen påverkas av att barnet som adopteras finns 10 mil eller 1000 mil bort.

Är det inte barnets behov som skall styra? Det gäller för oss alla att hålla i minnet att många av de barn som lämnas för adoption i våra samarbetsländer har liknande bakgrund som de barn som placeras i familjehem här i Sverige.

Om man dessutom till detta plussar barnets rätt till sitt ursprung så kan man kanske i sinom tid få en mer human lagstiftning även i dessa frågor. Där barnets behov och rättigheter alltid sätts främst!

FFIA, det vill säga jag själv och Loredana Colque, handläggare för Kina, berättade därefter mer om adoption i omvärlden och om adoption av barn med särskilda behov från Kina.

Mattias Eknefelt, barnöverläkare från Jönköping kompletterade föreläsningen med att redogöra för de vanligaste funktionshindren och dess diagnoser.

Avslutningsvis fick vi höra Simon Nordangård från föreningen VIA, Vuxen Internationellt Adopterad, berätta om sin återresa till Indien och vägen till återresan. Simon berättade även kort om föreningens bildande och dess syfte. Ni når enklast föreningen genom FACEBOOK och sök då på namnet. Arrangemanget är årligen återkommande och jag ser redan nu fram emot nästa!

Helene Mohlin

Leva tillsammans. Magnus Carlsson i kontakt med publiken.

Barn på Internet

Det är vanligt att adoptivfamiljer publicerar information om sin adoption och sina barn på webbsidor, i resedagböcker och liknande sidor på internet. Dessa sidor är av stort intresse för släkt, vänner och andra familjer som vill adoptera.

Innan adoptionen är klar är det dock viktigt att adoptivföräldrar inte lägger ut foton på och detaljerad information om det barn de blivit utsedda som föräldrar till. Detta är viktigt eftersom det kan tillkomma information i ett adoptionsärende som kan avbryta adoptionsprocessen ända fram tills adoptionsbeslutet är fattat.

En annan anledning till att vara försiktig med att publicera information om barnet är att den kan läsas i barnens ursprungsländer. Det skulle kunna vara till skada för barnets föräldrar eller släkt. Det kan också vara så att myndigheterna i ursprungsländerna ställer sig negativa till att information om barnen sprids på internet.

Det kan mot den här bakgrunden finnas anledning för adoptivföräldrar att allmänt sett vara försiktiga med att publicera information om sin adoption och sina barn på internet, allt för att inte äventyra enskilda adoptioner och skada adoptionsverksamheten.

Ur Mia Informerar

Blivande föräldrar sökes till TV-program

TV-produktionsbolaget To The Moon söker blivande adoptivföräldrar till barn med särskilda behov för en dokumentärserie.

Idén är en dokumentärserie i flera delar. I varje program får vi följa föräldrar före, under och efter adoptionsresan. Föräldrarna har redan blivit godkända och vet vilket barn de kommer att få.

Vi skulle tycka det vore intressant att följa adoptioner från olika länder och adoptioner av barn med olika typer av särskilda behov. Saker vi tittar på är exempelvis: Hur förbereder man sig för barnet/barnen som ska komma?

Serien kommer naturligtvis att göras

Ruiqing Kinaskolan

Kinaskolan har blivit mycket populär och uppskattad av nästan 70 adoptivbarnfamiljer med barn från fyra år och uppåt. De lär känna kinesiskt språk och kinesisk kultur på lördagsförmiddagar.

Här kan man träffa andra kinesiska barn i en genuin kinesisk miljö. Speciellt adoptivklasserna har mycket inslag av kulturella kinesiska aktiviteter i form av lek, sång och dans och där barnen ges möjligheter att aktivt träna på språket i olika sammanhang.

Skolans elever tycker det är roligt att själva kunna handla i skolans kafeteria på kinesiska. Vi tycker också det är roligt och uppmuntrar gärna barnen till att använda språket i olika sammanhang.

Föräldrarna kan kostnadsfritt utöva Tai ji quan när barnen har lektioner.

Kinaskolan har även sommarläger i Kina varje år. Vi välkomnar fler adoptivfamiljer till Kinaskolan med intresse för Kinas språk och kultur.

Kinaskolan finns i Södra Latins gymnasium, Skaraborgsgatan 14, T-bana Slussen. Kontakta oss gärna för mer information. Anmälningssblanketter finns på hemsidan www.kinaskolan.com.

Kontaktpersoner: Meisang Fredmark, tel 070-7203516, Susanne Johnsen, tel 070-8631283.

med värme och respekt. To The Moon har erfarenhet av frågor som rör adoption då vi har producerat serien "Spårlöst".

Är du intresserad eller har frågor kontakta gärna Lotta Berglind på To The Moon.

lotta.berglind@tothemoon.se, tel 08-545 895 50.

Bröllopsfina

Mira och Måns Falkland som budnåbbar. Mamma är Sofia Minton Falkland som adopterades från Shreevatsa i Pune i oktober 1973.

Mormor Eva Minton, Malmö

Seminarium i Vietnam

FFIA deltog i mitten av januari i ett seminarium med rubriken "Improving the rights of the child and intercountry adoption practices in Vietnam".

Seminarieret hölls i Da Nang i centrala Vietnam. Det finansierades delvis av nordiska adoptionsorganisationer, och var en del i Vietnams arbete med att anpassa sin lagstiftning för att kunna ansluta sig till Haagkonventionen.

Seminarieret samlade runt 90 deltagare. Deltagare var, förutom den vietnamesiska adoptionsmyndigheten och företrädare för barnhem och justitiedepartement på provinsnivå, representanter för utländska organisationer.

Även företrädare för centralmyndigheterna i Sverige, Danmark, Filippinerna och Kambodja deltog.

Andra deltagare var UNICEF och Permanenta byrån i Haag genom Jennifer Degeling.

De gav sin syn på vilka förändringar som behöver göras i lagstiftningen och i det praktiska arbetet, för att säkerställa att adoptionerna görs med barnets bästa i fokus.

Ett nytt lagförslag ska nu utarbetas och kommer att presenteras vid den lagstiftande församlingen National Assemblys nästa möte i april 2010.

När adoptionerna till Sverige kan återupptas är fortfarande en fråga för framtiden.

Eva Turner

Vara adopterad är inte annorlunda alls ...

Att vara adopterad känns inte som något speciellt för mig. Jag var åtta månader då mina föräldrar hämtade mig från Kunming och vi åkte hem till Sverige, till Umeå. Jag har såklart inga minnen från barnhem, personal, språket.

Fast det känns väldigt okej ändå. Jag funderar nästan aldrig på att vara adopterad. Det är ingen skillnad. Utom då folk kommenterar det, vilket oftast leder till att jag blir sur.

Frågor som till exempel de här brukar komma upp:
 "Vill du inte bo i Kina? Ditt hemland alltså?"
 "Varför bor inte du hos dina riktiga föräldrar?"
 "Saknar inte du ditt riktiga hem och riktiga föräldrar?"
 "Du och Emma, din lillasyster alltså, ni är ju inte riktiga syskon?"
 "Hur känns det att inte bo hos dina riktiga föräldrar?"

Då blir jag oftast sur och förklarar lugnt och kort att mina föräldrar är mina riktiga föräldrar men inte biologiska, vilket även gäller min adopterade lillasyster. Jag vet ju egentligen att de frågar för att de inte vet men det skulle vara så mycket trevligare om de inte sa "riktiga". Mina föräldrar är mina RIKTIGA föräldrar!! Jag känner ingen annan mamma eller pappa som är mina egna ju. Jag har inget minne av min biologiska mamma eller pappa. De betyder ingenting för mig ju? Jag känner dem inte? De är inte ens mina bekanta!

I november 2007 åkte min familj med tre andra familjer till Kina för att besöka våra barnhem och se våra "hemstäder". Det var väl kul, tyckte jag då, vi fick se mitt barnhem men inte komma in, men jag hade turen att få träffa "min" barnsköterska. Hon var en av dem som skött om mig och vi hade filmat henne med filmkameran den 22 oktober 1997 då mina föräldrar fick mig. Henne fick jag träffa. Min mamma grät. Jag var väl glad då men nu i efterhand då jag tänker på det (vilket inte är ofta alls) så hade jag nog gråtit också.

Jag fattar faktiskt inte varför vi gjorde återresan 2007, en av tjejerna som ingick i vår adoptionsgrupp ville inte följa med. Jag fattade absolut inte varför hon inte ville det, men nu förstår jag det. Om mina föräldrar hade frågat mig nu om jag

ville åka till Kina så hade jag sagt absolut nej. Jag hade sagt ja tack till en resa till Milano eller Seychellerna, men Kina? Nej tack.

För att jag ska vilja åka till Kina igen så vill jag träffa mina biologiska föräldrar och fråga dem varför de lämnade bort mig. Det är det enda jag vill veta. Inget mer, jag vill inte binda band till dem eller något sådant, bara fråga dem en enda fråga. Sånär i efterhand ser jag inget med resan som var viktigt, jo att se lite av Kina var väl kul men jag vill inte tillbaks. Jag gillade inte landet bara.

Jag känner ingen samhörighet med Kina eller deras kultur eller någonting alls. Däremot vill jag gärna åka till Japan. Vissa dagar då jag tittar i spegeln så ser jag en kines. En kines med konstig näsa och icke-skandinaviska ögon.

Fast för det mesta ser jag mig själv. En flicka på tolv (snart tretton) år som är svensk medborgare och 100 procent svensk. En mycket svensk flicka som firar midsommar och äter korv och makaroner ofta (dock inte med ketchup, det är äckligt!) Jag är väl kanske i en ålder då man vill se ut och göra som alla andra.

Jag vill se ut som alla andra, ibland. Att ha annorlunda ögon är väl kanske inte en så big deal, men för mig känns det som att alla tänker på det. Men jag tror att alla tänker på hur de själva ser ut och vad de gör så de hinner inte tänka på hur jag ser ut.

Att vara adopterad är inte annorlunda alls för mig. Jag lever mitt liv och jag har vänner som älskar mig och jag älskar dem. Fast vissa dagar funderar man mer på ens föräldrar. Jag bryr mig inte om dem men jag vill bara veta varför. Varför de lämnade bort mig. Då jag får veta det kan jag förlåta dem. Jag kom på det nu. Att jag skulle förlåta dem alltså, jag har aldrig sett det på det sättet förrän nu. Jag kanske är förbannad/ledsen/arg på dem för att de lämnade mig? Men jag har fått all kärlek jag borde fått från dem från mina *riktiga* föräldrar.

► Att vara adopterad

Fast min väldigt väldigt tidiga pubertet och mognad tror jag beror på att jag bodde i Kina min första tid i livet och fick nog inte tillräckligt med mat (i alla fall inte tillräckligt med näringsrik mat) och sedan då jag kom hem till Sverige så fick jag alldeles överflödigt med mat som var näringsrik och då kan tydligen puberteten komma tidigare. Det har nog spelat stor roll i mitt liv ändå.

Att stå i ett omklädningsrum med tjejerna i klassen och med en känsla av att alla kollar på en, att vara typ först. Det plus min dåliga självkänsla var ingen bra kombination alls. Mensen sa hej till mig redan i trean. Det känns som att jag blivit "stor" för fort.

Ett tag lekte jag med gosedjur med min lillasyster och hade kul med henne och ett halvår efter hade jag blivit väldigt lång (jämfört med tidigare), sur, fått väldiga humörsvingningar och ville absolut inte leka med henne längre.

Jag är nöjd med mitt liv, mina kompisar och andra i min omgivning, att rida och lyssna på musik är det bästa jag vet. Jag kommer nog aldrig få träffa mina biologiska föräldrar men shit the same, jag älskar mina föräldrar mest och that's it.

Linnea Brännström

Student behöver hjälp

Vill du delta i en studie angående på vilket sätt det är annorlunda att vara förälder till ett adopterat barn?

Jag är en psykologistudent vid Lunds universitet, som under våren 2010 ska skriva min magisteruppsats. För min studie söker jag dig som är adoptivförälder till ett barn som är 10 år gammalt eller äldre och som skulle vara intresserad av att med egna ord berätta om dina erfarenheter som adoptivförälder.

Syftet med studien är att öka kunskapen om den speciella situation som adoptivföräldrar och adoptivbarn befinner sig i, och därmed skapa ännu bättre förutsättningar för att adoptioner ska lyckas i framtiden.

Det är en kvalitativ intervjustudie och intervjun beräknas ta cirka 30 min – en timme. Du kan själv välja plats för intervjun, du är givetvis helt anonym och kan avbryta när som helst utan att ange orsak.

Om du är intresserad av att delta kan du kontakta mig endera via e-post eller telefon. Om du använder e-post återkommer jag till dig för att bestämma tidpunkt och plats för intervjun samt vid behov ge ytterligare information om studien.

Nina Eriksson
0702-670177
nina.eriksson.081@student.lu.se

Barnombudsmanen vill träffa adopterade barn och ungdomar

Jag heter Fredrik Malmberg och är barnombudsman i Sverige. Mitt uppdrag är att företräda alla barns och ungas rättigheter och intressen utifrån FN:s konvention om barnets rättigheter (barnkonventionen).

Barnombudsmanen arbetar med barn och ungas rättigheter och undersöker hur barnkonventionen fungerar i samhället. Vi kommer med förslag på hur lagar och regler i Sverige kan ändras för att stämma överens med barnkonventionen.

Vi har kontakt med barn och ungdomar för att ta reda på vad de tycker i olika frågor. Det vi får veta för vi sedan vidare till regeringen och andra som bestämmer för att barns rättigheter ska förverkligas.

Nu vill vi komma i kontakt med barn och ungdomar med egen erfarenhet av adoption. Barnombudsmanen inbjuder dig som är adopterad att samtala om ett antal frågor som är aktuella genom Adoptionsutredningens betänkande "Modernare adoptionsregler" (SOU 2009: 61).

Syftet är att du ska vara med och påverka Barnombudsmanens synpunkter på förslaget till lagstiftning. Vår jurist Jessica Olsson kommer att ansvara för remissvaret och Eva Norén-Björn för kontakten med er barnen och ungdomarna och eventuellt era föräldrar.

Mötena som leds av mig äger rum onsdagen den 14 april på eftermiddagen på vårt kansli som ligger på Norr Mälarstrand 6, tre trappor upp, på Kungsholmen i Stockholm. Av praktiska skäl finns två olika tider att välja mellan, med start klockan 14.00 och klockan 16.30.

Vi kommer att sända inbjudan med syfte, tid och plats direkt till dig om du anmält intresse till oss. Frågorna vi vill diskutera utgår framför allt från förslagen i betänkandet och kommer att sändas ut skriftligt till er i förväg.

Barn och ungdomar eller unga vuxna som vill delta kan svara med namn, e-postadress och telefonnummer snarast till Jessica Olsson på adress jessica.olsson@barnombudsmanen.se eller vår växel 08 – 692 29 50. Anmäl dig snart, antalet platser är begränsat.

Föräldrarna till barn och unga som är under 18 år ska skriftligt ha godkänt att barnen får komma hit. Föräldrarna eller annan vuxen som följer barnet är välkomna till oss men deltar inte i samtalet.

Vi ser fram emot en givande diskussion!

Med vänliga hälsningar
Fredrik Malmberg
Barnombudsman

Medlemssidan

Missa inte Jubileums-Årsmötet
den 8 maj 2010

KALENDARIUM

- **Lördag 8 maj**
Nya Varvet, Göteborg kl 12-17.
Årsmöte med jubileumsfest.
Mer om det på andra platser i tidningen.
- Informationsträff om Colombia, se ruta här intill
- **1 juni**
Manusstopp för Vi Adoptivfamiljer

Medlemssekreterare
Kaisa Hammar
kaisa.hammar@ffia.se
tel 031-704 60 93

FFIA:s årsmöte hålls på Nordska folkhögskolan på Nya Varvet i Göteborg. Kallelse skickas ut till alla medlemmar en månad före mötet. Enskilda medlemmationer ska vara styrelsen tillhanda senast tre veckor före årsmötet. Är du intresserad att vara med och arbeta i FFIA:s styrelse är du välkommen att höra av dig till valberedningen: Katrine Fundin, kakan@tyfon.com

Alla medlemmar i FFIA hälsas hjärtligt välkomna!

Vid årsmötet kommer jubileumsfestligheter att äga rum.

Informationsträff om adoption från Colombia

Alla som går i adoptionstankar är välkomna!

Söndagen den 9 maj har ni en unik möjlighet att få veta mer om Colombia och adoptioner direkt från FFIA:s kontaktperson Martha del Castillo Schraeder. Ni kommer också få träffa personal från FFIA samt en familj som adopterat från Colombia. Vi beräknas börja kl 12 och håller på till ca 15.

Ni behöver inte vara sökande och medlem i FFIA för att delta.

Anmäl er på 031-704 60 80 eller adoption@ffia.se senast den 4 maj.

Foton av FFIA-barn till årsmötet

Vill du dela med dig av foton på ditt/dina barn? Vi tänkte göra ett bildspel under årsmötet/födelsedagsfesten där vi visar bilderna tillsammans med information om FFIA.

Bilderna ska vara i JPG-format. Vi kan inte hantera pappersfoton, utan foton måste skickas elektroniskt. Vänligen skicka foto till mjohanss@me.com

Har du frågor kan du kontakta Magnus Johansson på 070-6045535 eller via e-post: mjohanss@me.com.

På kontoret har vi tyvärr inte möjlighet att svara på frågor om hantering av foton.

OBS! Skicka dina foton senast den 20 april!

Resedagbok från Kina sommaren 2009

Överlämnandet i Taiyuan, Shanxi. Vi, Fredrik Johansson och Chantal Coté, håller vår son Jingping, snart två år. Jingping gråter inte, utan studerar oss och känner efter.

Vi åker från kontoret efter överlämnandet. Jingping har somnat in i mammas famn.

Jingpings (Elliotts) första dag med oss på vårt hotellrum direkt efter överlämnandet. Hans fina blick och härlig skratt fortsätter lysa upp våra liv.

Barnhemmets representanter överlämnar till oss en speciell gåva, en duk med kinesisk dikt.

Vi lämnar adoptionskontoret och nu är Jingping officiellt vår son.

Familjen Pretorius-Kassling och vi lämnar Taiyuan med våra barn. Här på bilden med vår underbara lokala guide Jane. Jane var en mycket erfaren och trevlig person som gjorde ett fantastiskt jobb med att underlätta för oss att ta oss igenom alla formaliteter.

På väg tillbaka till Peking efter sex dagar i Taiyuan, där vi ansluter oss till de andra åtta familjerna som är med på resan till Kina.